

Unii ar zice că erau prea multe pisici. Dar librarul o aduse într-o zi și pe a șasea. De fapt, era un motan. Îl găsisse pe stradă, pe lângă niște tomberoane de gunoi, amărât **ca vai de el**. L-a curățat, l-a periat, i-a dat apă și mâncare și i-a făcut, desigur, un **culcuș** al lui.

Celelalte cinci pisici îl priveau cu multă curiozitate. Era roșcat și **arătos**, nimic de zis. Oare o fi și prietenos? Oare se vor distra bine împreună? Ce nume o fi având? Deocamdată, nou-venitul era atât de ocupat să se hrănească și să bea apă, că nu prea le băga în seamă.

Dar a doua zi dimineață, după ce se odihniise, noul locatar sări din **culcușul** lui chiar în mijlocul librăriei. Celelalte pisici nici nu se **dezmeticiseră** încă. Se uitau chiorâș la el, așteptând să audă ce are să le zică.

Nu erau zile ușoare de când venise Lordul Mârț. Pardon, Lordul Mârț cel Mare.

Nici una, nici două, motanul portocaliu dădea câte un ordin: „Beluna, ia scarpină-mă puțin după ceafă!”, „Belmon, împinge mai aproape castronul, că mi-e lene să mă ridic!”, „Mona, dă-mi bucata ta de pește, că-i mai gustoasă!”

Cele patru pisici și Belmon îi făceau pe voie, căci erau intimidat de vocea lui bubuitoare.

Dar, într-o zi, motanul Belmon prinse curaj și zise:

—Dar de ce ești tu mai cu moț între noi? De ce trebuie să ascultăm de ordinele tale?

Lordul Mârț cel Mare se încruntă. Parcă nu auzise bine. Urechile i se ciuliră. Ochii începură să-i scapere. Celelalte patru pisici amuțiră speriate.

—Pentru că... începu cu aceeași voce bubuitoare motanul-șef. Pentru că... miorlau! De-aia! Pentru că „miorlau“!

—Miorlau-miorlau, desigur, răspunse Beluna, dar miorlau și noi, miorlau și tu!

—Exact! Miorlau și noi! Îi țin ă isonul Luna.

—Miorlau și voi, dar eu știu să citesc! zise dintr-odată Lordul Mârț cel Mare.

Ceilalți cinci locatari se priviră unii pe alții, uimiți.

—Știe să citească?!

Belmon se gândi dacă acesta ar putea fi un bun motiv să le dea ordine. Poate că un motan învățat ca Lordul Mârț merita să le fie șef. Însă de ce ar fi trebuit să-l creadă pe cuvânt?

—Arată-ne, dragul nostru Lord Mârț...

—Cel Mare... îl corectă portocaliul. Nimeni nu citește mai bine ca mine! Și nimeni nu scrie mai bine ca mine!

—Știe și să scrie! strigară pisicile în cor.

În altă zi, lordul Mârț cel Mare avea chef de sărituri. Cine sare mai sus? Ia să vedem! Săriră pe rând și se dovedii că Luna și Beluna aproape atinseseră partea de sus a rafturilor.

—Ați trișat! N-ați sărit bine! Sunteți descalificate! țipă portocaliul. Nimeni nu sare mai sus ca mine! Nimeni!

—Dar... îndrăzni, cu voce anemică, Beluna.

—Niciun dar... Eu sunt cel mai mare! strigă motanul-șef.

Însă zeița Bastet se uită iar către el. Și... ce să vezi?

Zzzzzuuuppp! Motanul mai pierdu câțiva centimetri.

